

Posudek na rigorózní práci

Kandidátka: Mgr. Jana Smilová

Název práce: Prosaditelnost práv k ochranné známce

Kandidátka předložila k posouzení rigorózní práci nazvanou „Prosaditelnost práv k ochranné známce“, nicméně vlastní obsah práce tomuto názvu tak zcela neodpovídá. Zhruba prvních 50 stran předložené práce z celkových 123 stran textu je věnováno obecným výkladům známkoprávní ochrany souvisejícím s vlastním tématem dosti vzdáleně. Předložená rigorózní práce má tak příliš široký záběr, který se nutně musel projevit v popisnosti, určitém zjednodušování a povrchním pojednání o jednotlivých otázkách. Toho si je zřejmě nepochybně vědoma i sama kandidátka, když na několika místech rigorózní práce hovoří např. o „deskripci unijních předpisů“ (str. 27) nebo, že práce by měla být návodem k účinnému bránění známkových práv (str. 6). Provádění „deskripce“ ani vytváření návodu však jistě není cílem rigorózní práce.

Pokud jde o formální stránku předložené rigorózní práce, je pochybné, zda vyhovuje požadavkům kladeným na vědecké práce tohoto druhu. Výklad je sice vcelku uspořádaný, srozumitelný a prokazuje hlubší zájem kandidátky o předmět práce. Rigorózní práce má logickou a přehlednou strukturu. K jejím přednostem patří též dobrá literární úroveň zpracování, vcelku bez gramatických chyb a překlepů (bylo by však vhodné, aby kandidátka sjednotila používání 1. os. mn. č. a nevyjadřovala se promiskue v 1. os. j. č., někdy i v téže větě (např. str. 29). Rovněž seznam použité odborné literatury je dostatečně reprezentativní, zahrnující i zahraniční tituly. Výhradu však lze mít k práci s odbornou literaturou. Jakkoliv v textu práce je 71 poznámek pod čarou, odkazujících na použité zdroje, jen minimální počet z nich odkazuje na odbornou literaturu ze seznamu. V takovém případě ovšem nelze dost dobře dospět k závěru, že kandidátka pracovala s odbornou literaturou způsobem ve vědecké práci obvyklým. Podobně, je z určitých míst rigorózní práce patrné, že kandidátka opisovala z důvodové zprávy k stávajícímu zákonu č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách (např. str. 18 a 19), aniž tuto skutečnost uvádí a dokonce aniž se obtěžuje uvést text do časových souvislostí (je nesmyslné po čtyřech letech účinnosti tohoto zákona uvádět k čemu ten či onen institut „má“ či „nově“ bude sloužit, když k tomuto účelu již po celou tuto dobu slouží).

Po obsahové stránce je rigorózní práce, jak již bylo uvedeno, spíše popisem a shrnutím stávající známkoprávní ochrany. Kandidátka se ke škodě věci pokouší o formulaci svého názoru k určitým problematickým otázkám platné právní úpravy jen zcela výjimečně. Výraznou výtka je třeba vznést k značnému množství dílčích chyb či nepřesností, které by se práci tohoto druhu v žádném případě vyskytovat neměly. Práce s judikaturou připomíná spíše „práci s bloky“, než její odpovídající analýzu a rozbor. Předloženou práci lze tak hodnotit nanejvýš jako vcelku dobrý základ pro vlastní, skutečný rozbor zkoumané problematiky prosaditelnosti práv z ochranných známek, který je ovšem třeba dopracovat.

Z terminologického pohledu, nelze hovořit o „úpravě“ sporných otázek judikaturou (str. 5), o „podstatném znaku“ funkce ochranné známky (str. 7), o „terminologii vlastnické“ (pozn. č. 2), o „vlastnění“ potřebných povolení (str. 16), „princip“ versus „institut“ dobré víry (str. 17) či „vlastník“ versus „majitel“ ochranné známky (str. 36). Dále, mělo by být samozřejmostí používat oficiální názvy institucí, popř. jejich zavedené zkratky, a nehovořit o „harmonizačním známkovém úřadu se sídlem v Alicante“, což je ostatně i výrazně nepřesné z hlediska jeho věcné působnosti (str. 25), podobně není případné hovořit o „odvolacím“ orgánu Úřadu průmyslového vlastnictví (str. 43). V souvislosti se známkoprávní ochranou se nehovoří o „běžném“ spotřebiteli (str. 39), ale o „průměrném“ spotřebiteli“, což je pojem, kterým se velmi podrobně zabývala judikatura ESD a o kterém překvapivě se kandidátka nezmiňuje.

Pro právní ochranu ochranné známky není vždy rozhodující okamžik podání „návrhu na zápis do rejstříku ochranných známek“ (správně přihlášky ochranné známky). V žádném případě zákon č. 441/2003 Sb. nečiní českou úpravu kompatibilní s nařízením č. 40/94 o ochranné známce Společenství. Nesmyslné je tvrzení, že zákonem č. 441/2003 Sb. je „výslovně přiznána ochrana známek Společenství, čímž byla jen zdůrazněna přímá nadřazenost Nařízení ...“ (str. 16 a 17). Vzhledem k tomu, že třídění zavedené Niceskou dohodou se ČR zavázala používat jako třídění hlavní, je poněkud překvapivý výrok kandidátky, že tato dohoda nemá zásadní vliv na úpravu ochrany práv k ochranným známkám. Nelze ani dost dobře tvrdit, že „komunitární ochranná známka zajišťuje okamžitě volný pohyb zboží pro jednotný trh“ (str. 27). Podivný je názor, že směrnicí č. 2004/48/ES o dodržování práv duševního vlastnictví „má dojít k finálnímu vyřešení některých otázek a k normativnímu zakotvení principů vyplývajících z judikatury ESD“ (str. 27). Ostatně o nepřiliš pozorném

studiu této směrnice svědčí mj.v domněnka kandidátky, že tato směrnice upravuje i trestněprávní sankce (str. 28). Není pravda, že známkoprávní ochrana nastupuje pouze „ve chvíli, kdy bude již rozhodnuto o zápisu ochranné známky do rejstříku“ (str. 35). V žádném případě není „majiteli“ všeobecně známé známky dána možnost podat „návrh na výmaz“ shodné či zaměnitelné ochranné známky bez ohledu na to, pro jaké výrobky či služby je napadená ochranný známka zapsána (str. 41) – zde nepochybně kandidátka bezmyšlenkovitě opisovala ze starší literatury (opět bez vyznačení zdroje). Tvrzení o „jednoznačném dořešení“ situace zákonem č. 221/2006 Sb. je nepřipadné, a to s ohledem na dopady v oblasti věcné příslušnosti soudu, které tento zákon v praxi vyvolal a které kandidátka vůbec nezmiňuje.

Není jasné, z čeho kandidátka dovozuje, že připomínky jsou nástrojem kontroly prováděné „odbornou veřejností“ (str. 18). Dále není jasné, co kandidátka mínila posledním odstavcem subkapitoly 2.3.3. Konečně by měla kandidátka ozřejmit, jak může být právo k ochranné známce omezeno, zejména z důvodu jejího neužívání (str. 33) a dále, jak má prohlášení ochranné známky za neplatnou „hlavní význam z hlediska uplatnění možných nároků z odpovědnosti za škodu či bezdůvodné obohacení“ (str. 40).

Závěrem je, bohužel, nutno konstatovat, že předložená rigorózní práce nespĺňuje požadavky kladené na práce tohoto druhu a nelze ji tedy hodnotit jako způsobilou ústní obhajoby. Doporučuji vrátit rigorózní práci k přepracování s tím, že kandidátka by měla práci oprostít od celkově nic nového nepřinášejících obecných výkladů o známkoprávní ochraně, zaměřit se výhradně na zvolenou výseč problematiky a v jejím rámci provést podrobný rozbor judikatury v oblasti prosazování práv k ochranné známce. V neposlední řadě je nutno odstranit četná věcná pochybení, z nichž některá jsou uvedena výše.

V Praze dne 14. 4. 2008

JUDr. Zuzana Slovákova, Ph.D.
oponentka rigorózní práce